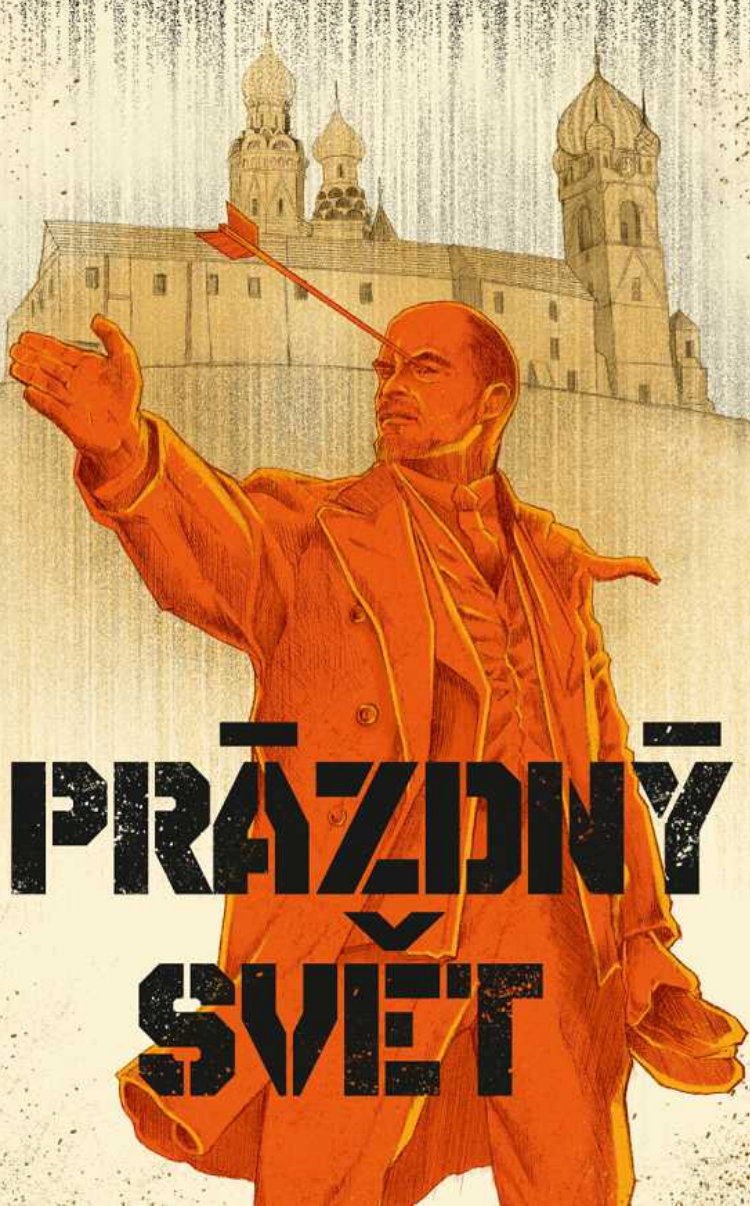

DAVID ŠENK

**PRÁZDNÝ
SVĚT**

**PRAŽDNÝ
SVĚT**

DAVID ŠENK

PRÁZDINÝ
SVĚT

Copyright © David Šenk, 2020

Illustrations & Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2020

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-979-9 (print)

ISBN 978-80-7557-944-7 (ePub)

ISBN 978-80-7557-945-4 (mobi)

ISBN 978-80-7557-946-1 (pdf)

Kdyby Bůh v neděli neodpočíval, možná by měl čas na to, aby dokončil stvoření světa.

Gabriel Garcia Márquez

Podle odhadů uveřejněných minulý rok našimi demografy, žily před Velkou válkou na Zemi téměř dvě miliardy lidí. Je to vůbec možné, říkáte si. Jak si představit tak ohromné číslo? Jistě není třeba připomínat, že výrobní prostředky vlastnila tenkrát jen malá hrstka lidí. Starý svět tak více než cokoli jiného připomínal les plný mravenišť, ve kterých miliony jedinců slouží jediné královně...

Andrej Volkov, Vpřed!

Pravidelná rozhlasová relace,
Rádio Leningrad, Domovina, 2074

Část první:

Rakousko-Uhersko

Praha

podzim 1914

Svatý Benda

Ervin Lang vyšel pomalu z kostela sv. Ignáce na Karlově náměstí. Necítil se dobře. Svět mu plaval před očima, vlnil se a tetelil, Lang se bál, že upadne, že se zřítí z kamenných schodů k nohám starých dam ve vlněných kabátech.

„Chodí na mši opilý!“ budou skřehotat a poulit na něj oči, zakalené těžkými katarakty.

Ostatní návštěvníci ranní bohoslužby se kolem něho nervózně tlačili ven a kdosi ho bolestivě šťouchl do zad. Lang se neohlédl, po tváři mu přešel jen letmý stín nevole, který však vzápětí zmizel, aby ho nahradil zadumaný výraz člověka, který stojí na okraji propasti a zvažuje své možnosti.

Do kostela od vypuknutí války chodilo více lidí. Hlavně starých matrón, ale i mladých dívek. Lang jich na ranní mši nikdy předtím tolik neviděl. Měly v sobě tolik energie. Sbíhaly po schodech a rozlévaly se po parku, spěchající za svými povinnostmi. Jak rád by se Lang dal do řeči s některou z nich, aby do sebe nasál něco z jejich síly. Svět kolem se bortil, ony však byly

připravené táhnout svá břemena neohroženě dál a nepodvolit se.

„Je to hrůza,“ zamumlal nezřetelně. Zastavil se, vzhlédl, snad ve snaze zachytit nějaké znamení, které by mu pomohlo najít cestu dál.

Od Novoměstské radnice k němu dolehlo řehtání koní a cinkot tramvaje. Slunce se zvedalo nad město, stín kostela bezmocně lapal po domech na protější straně náměstí, slábl, a neochotně ustupoval až k pomníku Karolíny Světlé. Langovi se v očích zachytilo několik záblesků zlatých písmen na pamětní desce.

„Magická hodina,“ ozvalo se vedle něho. „Vpravdě magická. Nemyslíte?“

Lang sebou leknutím škulbl, když však poznal pátera Bočana, uklidnil se a pokusil se usmát. „Jistě, jistě, blahorodí,“ řekl uctivě.

„Všiml jsem si, pane Langu, že jste v poslední době tak trochu mimo sebe,“ nadhodil Bočan.

Lang zadržel dech. Byla to jen otázka času, kdy se Bočan v souladu se svou jezuitskou všetečností začne vyptávat. Lang věděl, co přijde.

„Dlouho jste nebyl u zpovědi.“

Byla to pravda. Báł se, že by se prořekl. Nedal by si pozor na jazyk, uklouzlo by mu jedno slůvko, pak další a další a řeka jeho obav by se rozlila z břehů. Jak by to vypadalo! Nemohl

o svém podezření mluvit. Co by následovalo? Výsměch? Ne, to ne. Měli by ho za blázna? Nejspíš ano. Ale páter Bočan byl morální, a především duchovní autoritou a zcela jistě by se pokusil s ním vše racionálně probrat. Lang na to ale ještě nebyl připravený, a tak měl v záloze schovanou odpověď. „Neřekl snad Ježíš, že přišel svět uvrhnout do ohně a že se nemůže dočkat, až vzplane?“ řekl a obavy v hlase nemusel hrát.

Bočan se zamračil. „Válka je hrozná věc, opravdu hrozná...“ řekl a zadumaně pokýval hlavou. Lang ze sebe vyrazil nervózní smích, kterého se sám lekl. Rozhlédl se a omluvně sklopil hlavu. Páter ho vzal za paži a odtáhl ho stranou ke zdi kostela. „Ale nebojte se. Četl jste noviny? Viděl jste snad vývěsky, ne? Válka bude rychlá,“ řekl hlasem, kterým v kněžišti oslavoval Boha a modlil se k jeho dobrotě.

Lang zavřel oči. Viděl žlutou vyhlášku oznamující všeobecnou mobilizaci. Slyšel hlasy vzrušených mladíků, kteří se těšili na dobrodružství, ale i nářky těch, kteří byli odvedeni od rodin a od smysluplné práce. Vývěskám ani novinám nemohl věřit. Zprávy z fronty byly neúplné a nadšení, které podle nich panovalo v celé říši, Lang nikde kolem sebe neviděl.

A rychlý sled, ve kterém si jednotlivé státy Evropy vyhlášovaly válku, mu naháněl strach. Byla to záležitost jen několika dní – smršť diplomatických nót a ultimát, na jejímž konci zavlály prapory seřazených šiků: Rakousko-Uhersko vytáhlo proti Srbsku, Rusko vyhlásilo mobilizaci a již na začátku srpna bylo ve válečném stavu s Německem. Na západě Němci vtrhli do Lucemburska, porušili neutralitu Belgie a napadli Francii, které přispěchala na pomoc Velká Británie. A tak dále, a tak dále... Po celém božím světě.

Ale snad měl Bočan pravdu – Němci v bitvě na Marně už začátkem září rozdrtili francouzskou armádu a britský expediční sbor. Zprávy o bitvě se v novinách neobjevily, ale mýty o ní se nesly od úst k ústům a popisovaly hrůzy, před kterými bledlo i Janovo Zjevení. Nepřátelští vojáci prý padali jako mouchy, z očí a uší jim stříkala krev proudem. Proslýchalo se, že německá armáda používá nějakou novou zbraň, snad bojový plyn. Rakouská vláda se předháněla v úklonách ke svému velkoněmeckému sousedovi a drahému spojenci a doufala, že zbraň bude moci použít i její vojsko.

Lang nevěděl, co si o těch historkách myslet. Ale ať už přitažené za vlasy, či pravdivé, nebyly

válečné hrůzy pravým zdrojem jeho obav. Děsil se něčeho mnohem většího, monstróznějšího a kolosálnějšího, zatím jen skrytého ve stínech pankrácké zemské trestnice.

Lang ze sebe vydoloval chabý úsměv. Páter Bočan se mu zadíval zpřímá do očí. Rychle zamrkal, snad se zalekl toho, co tam viděl, a řekl překotně: „Zvítězíme, pane Langu. Zvítězíme. Bůh stojí při nás a Ježíš vše bedlivě sleduje.“ Stiskl Langovi paži, mírně pokýval hlavou a s hranou grácií odkráčel zpět dovnitř kostela.

Zvon ve věži sv. Ignáce začal odbíjet celou.

V Langovi by se krve nedořezal. Poslední páterova slova ho uvrhla do ještě většího zmatku. *Ježíš vše bedlivě sleduje*, znělo Langovi v hlavě stále dokola.

Vydal se na cestu domů. Šouravě se ploužil parkem, přemítal, jestli se nemá zdržet, posadit se na lavičku a nechat se prohrát sluncem babího léta. Teplota pomaličku stoupala, roztřesenost z chladu chrámové lodě z něho mizela. Rozepnul si kabát, přidal do kroku a za chvíli seděl v tramvaji.

Bydlel v činžovním domě nedaleko Ringhofferovy továrny na Smíchově. Za pětadvacet minut už spěchal ulicí k domovu. Žena mu k obědu slíbila kachnu se zelím, jeho oblíbené

jídlo. Těšil se na tu dobrotu, ale uvědomil si, že je stále ještě příliš rozrušený. Nemohl v tomto stavu přijít domů. Vedl by podivné řeči a žena by se mračila, a nakonec by se na něho utrhla.

„Nech už toho,“ řekla by důrazně. „Kdo to má pořád poslouchat? Meleš pátý přes devátý, nemá to hlavu ani patu. Benda sem, Benda tam. Dej už s tím pokoj. Je mi jedno, co ten mukl dělá. A vůbec nechápu, proč to zajímá tebe.“ Lezl jí s tím na nervy. Byla to svatá žena, trpělivá, shovívavá a pořádkumilovná, ale řeči o Bendovi nesnášela. Miluška, pomyslel si, co bych si bez ní počal...

Lang zpomalil, zastavil se a zaúpěl. Bylo zbytečné ji dráždit – naproti bráně do továrny zapadl do hospody. Místní charakteristická vůně strojního oleje a rozlitého piva mu okamžitě zlepšila náladu. V rohu pivnice seděl starý harmonikář a šedivým hadrem čistil klaviaturu svého nástroje. Měl před sebou pivo a topinky s česnekem. Sál byl jinak prázdný, a tak si Lang přisedl k němu a objednal si velkou plzeň.

Když před polednem do hospody vtrhla banda funebráků Adolfa Kerbera, která sem bůhvíproč často chodila po pohřbech, měl v sobě Lang již čtyři kousky. Neměl Kerbera a jeho lidi nikdy v lásce, ale teď mu přímo naháněli hrůzu.

„Bude legrace,“ zašeptal harmonikář. „Mají teď práce nad hlavu a chodí vypomáhat i na venkovské pohřby. Jsou ve vatě.“

Lang se plaše usmál, zaplatil a spěchal domů.

Už na schodech cítil vůni majoránky, a když vstoupil do kuchyně, žena mu místo husy postavila na stůl zapečené brambory.

„Promiň, Ervine,“ řekla jemně.

Lang nechápavě zíral na talíř. Řeznictví bylo jen kousek od jejich domu, na rohu U Anděla.

„Zach tu husu, co jsem měla zamluvenou, prodal někomu na rodinnou oslavu. Za dvojnásobek.“

Válka trvala jen dva měsíce a v Praze začínaly docházet potraviny. Lang nechtěl domyslet, jak by to ve městě mohlo vypadat, kdyby Bočan neměl pravdu a válka se vlekla třeba několik let.

* * *

Celý další týden byl Lang jako na trní. Na ženu se doma utrhoval, na spolupracovníky na Pankráci řval, pokud byli služebně mladší, nadřízeným se vyhýbal. K cele, ve které byl zavřený Alois Benda, se bál přiblížit. Děsil se, že by znovu spatřil to, co z něho udělalo muže s třesoucíma se rukama, psychotika, trosku.

Sloužil na Pankráci již pětadvacet let. Čtrnáct z nich jako dozorce, posledních jedenáct jako kontrolor. Byl při tom, když Bendu přebírali od četníků. Pečlivě zapsal jeho skrovný majetek poté, co ho dozorcí svlékli a prohledali.

Benda měl tmavé vlasy, knírek, tupý pohled, soudkovité tělo a krátké, ale svalnaté ruce a nohy. Kdyby tenkrát někdo Langovi řekl, že se nový vězeň stane jeho noční můrou, hlasitě by se smál. „Takových Bendů jsme tu už měli,“ řekl by. „A kde je jim dnes konec? Prdí do hlíny.“ Pravdou ale bylo, že poprav na Pankráci ubývalo, dával se teď mnohem větší důraz na převýchovu a nápravu trestanců, i těch odsouzených k těžkému žaláři, a Lang se modlil, aby Benda nedostal milost. V posledních letech se to stávalo dosti často, většinou na poslední chvíli. Strážné to popuzovalo a demoralizovalo a úředníkům, jako byl Lang, to přidělovalo práci.

Bendu chytili a poslali do arestu jen několik dní před atentátem v Sarajevu, a to jediné ho pravděpodobně drželo při životě. Úřední mašinérie se kvůli válce zpomalila, a pokud už někomu v justičním paláci ležel na stole rozkaz k Bendově popravě, mohlo to trvat další týdny, či možná i měsíce, než doputuje na Pankrác k rukám ředitele a jeho kontrolora.

Domů chodil Lang utahaný a ve špatné náladě. Po městě se šířila nervozita a panika díky špatně cenzurovaným zprávám z venkova o epidemii chřipky. Vedlo to k výtržnostem, protirakouským výlevům a urážkám majestátu, a tak četníci vozili na Pankrác každý den neobvyklé množství nových vězňů.

Ředitel se nechal slyšet, že pokud to takhle půjde dál, budou muset zrušit samoty, a připodobňoval situaci na Pankráci ke stavu, v kterém se nacházela Svatováclavská věznice těsně před svým uzavřením v osmdesátém devátém. „Vězňů tam tenkrát bylo snad třikrát více, než jaká byla kapacita. Umíte si to vůbec představit?“ říkal. „Otrhaná lůza, špinavá a negramotná, nacpaná v malých místnostech, bez pořádného zázemí. Řádil tam tyfus, a kromě vězňů umírali i dozorcí a úředníci.“

Lang si na to matně vzpomínal. Tehdejší administrátor Svatováclavské trestnice, nějaký Bureš, byl také ze Smíchova a na tyfus tenkrát opravdu zemřel. Pokud je tím chtěl ředitel vyděsit, fungovalo to.

„Peklo na zemi,“ šeptal si Lang pro sebe. Pamatoval si také, jak o pár let později v hradecké věznici vypukla kvůli špatným podmínkám vzpoura. Poslední kapku pověstného poháru

prý představovala jáhlová kaše, kterou vězni dostávali každý den a zajídala se jim tak, že byli ochotni znovu vraždit.

Koncem týdne se vše přiostrilo. Nadměrný počet vězňů narušil zaběhnutý režim a rotaci služeb a Lang musel vypomáhat s pravidelnou lázní. Protože Benda byl na Pankráci již třetí měsíc, měl právo na koupel celého těla. Když Lang přicházel k Bendově cele, trásla se mu kolena. Snažil se to zakrýt a dodával si odvalu tím, že vrčel a štěkal na dva strážné, kteří ho doprovázeli. Zdálo se mu, že jim to nevadí, že se snad na Bendu těší. Dohánělo ho to k šílenství. Znali Bendovu pravou podstatu i oni? Vzhlíželi k němu, zatímco on se ho děsil?

Když Lang nahlížel špehýrkou do cely, byla v něm malá dušička. Bylo ale odpoledne a on sám sebe přesvědčoval, že to, co před měsícem v cele spatřil, byl jen optický klam, mámení unavených očí.

Cela byla asi čtyři metry dlouhá, Benda seděl u stolu u okna a netečně zíral do zdi. Lang ho chvíli pozoroval a snažil se uklidnit. Jak tě jen něco takového mohlo napadnout, ptal se sám sebe. Benda byl vrah. Během loupežného přepadení telegrafní stanice na Smíchově ubodal dva muže. Jak by mohl být On? Jaký by to mělo

smysl? Dodal si odvahy a nechal strážné celu otevřít. Pochyby se ale rychle vrátily. Už jednou klesl mezi spodinu, aby vykoupil Člověka. Proč by to mělo být při Jeho druhém návratu jiné?

Nebo snad byli ti dva chudáci v telegrafní stanici prvními odsouzenými? Jaké hříchy očernily jejich duši? Byl teď na řadě on – Lang? Přišel ho sem Benda před posledním soudem sledovat? Muselo to tak být. Muselo!

Odvedli ho do umývárny. Plechové vany byly oddělené dřevěnými přepážkami, strážní z vězně nespouštěli oči, ale Lang stál u dveří, ponořený v chmurných myšlenkách.

Bylo to už dávno, celých dvacet let, přemýšlel Lang. Už se přeci vykoupil! Sloužil císaři a státu, choval se příkladně, chodil do kostela. Byl už čistý? Strach, který mu Benda naháněl, byl živěný pravdou, krutou pravdou vlastní viny.

Lang znal východisko z té hrozné situace. Bylo tak prosté a děsivé najednou. Klíčilo v něm již několik dnů, jeho tenké kořínky mu prorůstaly do snů a několikrát za den se přistihl, že na ně myslí. Potily se mu přitom ruce a vysychalo v ústech.

Otočil se, udělal pár kroků a přistoupil k přepážce.

„Je čas,“ řekl.

Benda se oblékal. Byl chlupatý jako opice, prsty na nohou měl nepřírozeně krátké, Lang si všiml, že malíček na té levé má podivně zdeformovaný. Rychle se odvrátil, aby neprozradil své myšlenky. Benda byl zrůda. Nemohl to být On. Musel to udělat, aby získal jistotu. Musel. Nemohl čekat na příkaz k popravě. Nemohl to již déle snášet.

Langa bodlo u srdce. Ty myšlenky ho fyzicky bolely. Uvědomil si, že ke strachu, který k Bendovi cítil, se přidala ještě jedna emoce. Mnohem komplikovanější a záludnější. Měl dojem, že začíná Bendu milovat.

* * *

V neděli po bohoslužbě přistoupil Lang k páteru Bočanovi.

„Otče,“ řekl a snažil se mluvit nezúčastněně, jako by šlo o čistě hypotetickou či akademickou diskuzi. „Jak si představujete příchod Krista?“

Bočan se blahosklonně usmál. „Proč se ptáte, pane Langu?“

Lang sbíral odvahu od rána. Nervozitou nemohl ani snídat, žena se ho ptala, zda je v pořádku, zda se necítí špatně. Podezřívavě si ho prohlížela, a nakonec ho chytla za hlavu

a palcem a ukazováčkem mu rozevřela pravé oko. Natáčela mu hlavu chvíli na tu a pak na druhou stranu, šklebila se a mžourala, a potom spokojeně přikývla.

„Prý je to poznat na očích,“ řekla mu.

Nechápavě našpulil rty.

„Ta chřipka,“ řekla, jako by mělo být jasné, o čem mluví. „V Karlíně se prý objevila už předevčírem a skosila celou rodinu nějakého dělníka. I s dětmi. Lidé jim zapálili dům, aby se to nerozšířilo. To je strašné, vid'? Jako ve středověku.“

Mírně ji odstrčil. „Já jsem v pořádku,“ odsekl, ale hned své hrubosti litoval a natáhl po ní ruku.

Dívala se zamyšleně z okna. „Jak se asi má náš Jaroušek?“

Lang pokrčil rameny. Jaroslav, mladší Miluščin bratr, odešel ve třináctém roce do Ruska. „Jak by se měl,“ řekl lakonicky. „Učí děti aristokratů hrát na klavír. Pije šampaňské, jí kaviár. Má se dobře.“

Plaše se usmála. „Mám o něj strach. Od začátku války se neozval...“ Uchopila ho za loket a druhou rukou ho pohládila po tváři. „Sehnala jsem pod rukou malé kuře, Ervine. Vynahradím ti dnes tu husu z minulého týdne...“

Během kázání se Lang viditelně klepal a starý muž, který seděl v lavici vedle něj, po něm vrhal podezřívavé pohledy, a nakonec si odsedl...

„Proč se ptáte, pane Langu?“ zopakoval páter otázku.

Čím déle Lang mlčel, tím více Bočanův úsměv tuhl a měnil se v nepříjemný škleb.

„Já jsem ho spatřil,“ řekl Lang nakonec překotně a uchopil pátera za ramena. „Seděl v cele a vznášel se nad židlí. Kolem hlavy mu planula svatozář.“ Ten obraz, který viděl v Bendově cele, nešel z mysli vytěsnit. Vracel se stále a stále zpátky. Dlouho si namlouval, že to byl klam, způsobený paprsky vycházejícího slunce, které pronikly do Bendovy cely a propůjčily pozadí tomu strašnému výjevu, ale věděl, že obelhává sám sebe.

„O čem to mluvíte?“ nechápal Bočan.

„O Bendovi,“ zasmál se vítězoslavně Lang. „Je to On. Přišel na svět, aby ho zapálil.“

Kněz před ním o několik kroků ustoupil. „O Bendovi?“ zeptal se nechápavě.

„Ano,“ kýval horlivě hlavou Lang. „Všechna ta znamení to potvrzují,“ sípal. „Válka. Nedostatek potravin, ta zpropadená nemoc... přichází den poslední...“

Kněz se pokřižoval. „A řekne-li vám kdo, tu je, nebo tam, na poušti nebo v pokojích, nevěřte,“ zadeklamoval silným hlasem, „neboť povstanou lžikristové a svedou mnohé. Ale jako blesk, blýskající se od jedné končiny země ke druhé, takový bude příchod Syna člověka.“

Ticho, které zavládlo v kostele, bylo absolutní. Všichni zírali na kněze, kterak zvedá ruce k nebi, a na muže před ním, jemuž na tváři hrály všechny svaly symfonii strachu, hrůzy a šílenství.

Pak se nedaleko oltáře s výkřikem zhroutila jedna žena. Seběhl se k ní hlouček věřících. Lang chvíli nehnutě stál, pak se otočil a vystřelil z kostela ven. Za zády se mu ozývaly výkřiky a on věděl, že žena krvácí z nosu a z uší a že se jí tvář pokrývá lepkavým potem.

Utíkal ulicemi, vrážel do lidí, do zdí domů, několikrát upadl. Přeběhl most císaře Františka a zastavil se až na druhém břehu Vltavy. Co ho to jen napadlo, vyčítal si. Nemohl přeci čekat, že by se mu od Bočana dostalo pochopení. Nikdo nebyl na Jeho příchod připravený. Nikdo.

Pokud chtěl získat jistotu, musel uskutečnit svůj plán.

Musel Bendu zabít.

Tak jako před týdnem, zapadl do hospody u vagonky, ale místo piva si objednal rum.

Přemýšlel, jak to celé provede. Mohl by to udělat nožem, ale bál se, že by to nedokázal. Vrazit do člověka špičaté ostří, propíchnout kůži, tu pružnou a houževnatou slupku, vyžadovalo pevné nervy. Mohl by se ho pokusit otrávit. Ve vězeňské nemocnici by zcela jistě našel potřebné chemikálie. Neměl ale nejmenší tušení, jak s nimi zacházet. Zbývala ta nejprostší možnost – svoji pistoli před lety sice musel odevzdat, ale jako kontrolor měl přístup do zbrojního skladu.

Hodil do sebe dalšího panáka.

Ráno, před tím, než šel do kostela, si našel to místo v Novém zákoně. V Listu Římanům sv. Pavla se psalo: „Kristus, jednou zemřev, už neumírá. Smrt nad ním nepanuje. Vstal, jest na věky.“ Pokud je Benda On, Langův pokus bude marný. Získá však jistotu a ukončí ta nesnesitelná muka. Pokud Benda zemře, stane se tak ve znamení Langovy bláhovosti, ale jeho hříchy nebudou o nic horší než ty dosavadní.

Lang se uklidnil a cucal rum.

Před polednem se otevřely dveře lokálu a dovnitř se vlil houf tradičních návštěvníků – Adolf

Kerber se svou partou funebráků a námezdních truchlících. Postavili se kolem stolu, u kterého Lang dopíjel posledního panáka před odchodem, a začali zpívat Šenkýřku.

*Nemajú šohajové, nemajú co piť
Mosela šenkýřka pro vínečko jít*

Harmonikář v rohu sálu se probral ze zimního spánku. Popadl nástroj, hodil si popruh přes ramena, prsty se mu rozlétly po klávesách jako jiříčky po jarní obloze. Lang se nervózně rozhlížel, na stole před ním znenadání přistál panák rumu a velké pivo. Pohřeb, ze kterého se parta vrátila, musel být velkolepý. Skolila ta chřipka nějakého bohatého měšťana?

Lang se chystal vstát a odejít, ale najednou si k němu přisedla nějaká žena z Kerberovy družiny.

„Hrozně se mi stýská,“ řekla plačtivě. „Už je to víc jak měsíc.“ Jmenovala se Marie Vacková a přivydělávala si jako truchlící. Kerber ji bral na ty nejlepší pohřby, dokázala na své pěkné tvářičce vykouzlit ten správný srdceryvný výraz a být ozdobou nejednoho pamětního fota. Její muž, poručík Vacek, touto dobou bombardoval Bělehrad. Lang zvedl půllitr a připil mu

na zdraví. „Válka brzy skončí,“ citoval pátera Bočana. „A všichni se vrátí domů.“

„Kdybych si mohla vybrat, vojáka bych si dneska nevzala,“ řekla Marie rezolutně. „Vaše žena má takový štěstí, že vás neodvedli.“ Smutek z jejího hlasu zmizel, ale zamračila se. „Jak je to vlastně možný? Vždyť vám jistě není ani čtyřicet.“

Lang cítil, jak se červená. Táhlo mu na padesátku, ale po otci měl hustou černou kštici, pivo pil jen občas, a tak na rozdíl od Kerbera a jeho kumpánů neměl pupek jako žok.

Marie se k němu naklonila a zašeptala mu do ucha: „Stýská se mi po Emanově kanónu.“ Pak mu položila ruku na stehno.

Lang do sebe kopl rum a kdosi mu podal další. Nebylo to poprvé, co byl svědkem řádění funebráků Adolfa Kerbera, ale v minulosti měl to štěstí, že seděl někde v rohu a vyhnul se jejich pozornosti.

„Podzim je nejlepší,“ slyšel jednou prohlásit Kerbera. „Komu by se chtělo umírat na jaře. Nebo nedejbože v létě. Ale na podzim a v zimě, to je paráda.“

Lang se otrásl.

„Není vám něco?“ zeptala se starostlivě Marie a sjela mu rukou do rozkroku. Lang

ke svému překvapení zjistil, že má erekci. Marie se k němu přitáhla, cítil její vůni, směs jasmínu a cikorky.

„Musí to být strašné,“ řekla najednou zamysleně. „Já vím, že je vítězství na dosah ruky, zvláště když máme tak silného spojence. Ale i tak se o Emanu bojím.“ Stiskla mu penis tak pevně, až vyjekl. „Stojí někde u kanónu, mává šavlí a modlí se, aby mu někdo neustřelil palici.“

Harmonikář začal přitvrzovat a písničky o pití vínečka nahrazovaly stále sprostší a oplzlejší kuplety. Několik dvojic začalo tančit mezi stoly. Marii zajiskřilo v očích a vytáhla na nohy i Langa. Posilnil se pro jistotu dalším panákem a rozhlédl se, jestli v putyce není někdo od nich z domu. Klíčilo v něm odhodlání. Nikdy by nevěřil, že se do tohoto stavu dostane. Neměl pro to až doposud důvod. Ale pokud byl Benda On, jeho osud byl beztak zpečetěn. Lang si s překvapením uvědomil, že ho tato pravda osvobodila. No jistě – nemusel se už ničeho bát a třást se v koutku.

Chytil Marii v pase a roztočil se s ní jako tajfun. Vrážela do něj boky, jeho ztopořený pyj na ty hrubé údery horlivě reagoval. Langovi se zdálo, že se provrtává z kalhot na boží světlo. Jako pravda, stejně nezadržitelně. Naposledy

se takto cítil před čtvrt stoletím, během svatební noci.

Marie mu něco šeptala do ucha, ale on ji nevnímal. Byl jí vděčný, neskonale vděčný za to, že ho dokázala osvobodit, vytáhnout na světlo z té temné jeskyně, do které se ze strachu před Bendou uzavíral.

„Mám hlad,“ řekl najednou a zastavil se.

„Udělám vám vejce do skla,“ navrhla Marie. Odběhla ke Kerberovi, ten jí vysypal do dlaní nějaké peníze a pak už táhla Langa ulicí k řece.

Tušil, že není první ani poslední z návštěvníků toho malého bytu v přízemí starého domu na nábřeží, který Marie nedávno zdědila po zesnulé matce. Vackovi měli vojenský byt nedaleko kasáren na Strahově, tohle hnízdečko Marie očividně používala sama pro soukromé záležitosti.

Když mu slíbená vejce vařila a kroutila se u plotny, měl chuť z ní strhat šaty, opřít ji o stůl a zezadu do ní proniknout. Ale udržel se. Cítil, že se z něho stává nadřazený člověk. Alchymista, jasnovidce, ten, kdo zná podstatu věcí příštích.

Marie si mu sedla na klín a krmila ho. Usmíval se, prikyvoval, ruce zaměstnané v jejím klíně a na nadrech. Pak ji uchopil do náručí a odnesl do postele.

„Jste tak silný, pane Langu,“ vrněla. „Poutáte své vězně na Pankráci?“ zeptala se ho a přerývaně se u toho nadechla, jako by se styděla za svoji otázku, ale přesto byla ráda, že ji položila.

„Jistě,“ řekl popravdě Lang. Vytáhl si opasek a připoutal její ruce k hlavě kovové postele.

„Uhodil jste někdy své vězně, pane Langu?“

„Jistě,“ přiznal a vrazil jí políček. Prohnula se ve slabinách. Otočil ji na břicho, trochu sebou trhla, jak se jí zkroutily svázané ruce, ale když ji pleskl po zadku, spokojeně vzdychla.

Lang se vrátil domů až pozdě v noci. Marie ho před odchodem požádala o dvacet korun a navrhla, aby zase někdy zašel. Lang ale věděl, že se už nikdy nesetkají. Budoucnost se před ním otevírala jako zlatá brána. Vnímal svou moc, když kráčel prázdnými ulicemi a věděl, že nenarazí na noční hlídku, že přijde domů nespátrán a nikdo se před ním neodváží o této epizodě mluvit. Ani jeho žena... ano, ani Miluška.

V kuchyni ho na stole čekalo malé studené kuřecí stehno s velkou hromadou kyselého zelí. Sednul si ke stolu a zamyšleně jídlo pozoroval. V opileckém rytmu se nakláněl a odvracel od stolu.

Bylo mu skvěle.

Přes výpary, které z něho unikaly, necítil to, co by střízlivého udeřilo do nosu jako beranidlo.

Po chvíli usnul, s čelem v chladném zelném objetí.

* * *

Lang se probрал až druhý den ráno.

Události minulé noci se mu honily hlavou jako divocí psi. Omyl se v lavoru, pak ucítil ve vzduchu smrt. Vzhlédl a uviděl svoji tvář v zrcadle. Oči měl podlité krví, tváře popelavé, na levém spánku pruh šedivých vlasů, který tam předešlého dne zcela jistě nebyl.

Přišel konec? ptal se sám sebe. Rozevřel si prsty obě oči a hledal v nich... co vlastně?

„Miluš?“ zavolal. „Miluško?“ Potřeboval, aby ho prohlédla a ubezpečila, že je v pořádku. Necítil se tak. Dýchal přerývaně, svědila ho kůže na rukou.

Když vzal za kliku ložnice, vzedmulo se v něm zahanbení. Jistota nedotknutelnosti, kterou včera v noci cítil, byla pryč. Jak to jen mohl Milušce udělat? Jak se jí bude moci podívat do očí?

Ležela zkroucená na posteli, zamotaná do prostěradla, na kterém po krvi z jejích očí, nosu a uší zůstaly zvláštní, magické vzory.

Langovi se zvedl žaludek.

Byl si jistý, že je to Bendovo dílo. Potrestal ho. Tak krutě, tak nelítostně.

Lang věděl, co musí udělat.

Oblékl se, chvíli otálel na prahu ložnice, pak zasalutoval a – aniž by se podruhé podíval dovnitř – odešel z bytu.

Linku 3 začátkem roku naštěstí protáhli až nahoru do Nuslí. Neuměl si představit, že by ve svém stavu dokázal vystoupat po Nuselských schodech a dojít až na Pankrác.

Hned za hlavní bránou ho odchytil doktor Schuster.

„Pojďte se mnou,“ řekl. Prošli společně hlavní budovou, pak přes vycházkový dvůr zamířili do nemocnice. V prvním patře tam zatáhl Langa do své kanceláře a pečlivě za nimi zamkl dveře. „Sundejte si sako a vyhrňte si rukáv.“

„Co se děje, doktore?“ zeptal se Lang.

Schuster odešel k bezpečnostní skříni, ve které měl uzamčené morfium a další drahé léky, vytáhl z ní malou sadu ampulek a jednu natáhl do stříkačky. „Přišlo to z ministerstva teprve dnes ráno,“ vysvětloval. „Bohužel.“

Zabodl Langovi injekci do žíly a přelepil vpich malým čtverečkem gázy. Pak vzal z krabičky ještě jednu ampuli a vtiskl ji Langovi do dlaně. „Dejte to dnes Milušce. Ale nikomu ani muk, máme toho jen pár kusů, sotva dost pro všechny úředníky a dozorce.“

„Co je to?“ nechápal Lang.

„Vakcína proti té chřipce,“ řekl Schuster tiše. „Měla dorazit již začátkem září, ale dodávky z Německa se zpozdily a my jsme pochopitelně až na konci seznamu...“

Lang si ampulku smutně prohlížel. Chtěl Schusterovi říct, že jeho žena je již mrtvá, ale lékař ho chytil za ramena a vedl ho zpět na dvůr a pak do jednopatrové budovy, určené pro zaměstnání vězňů.

Zastavili se před vchodem. „Najděte správce,“ řekl Schuster. „Bude v krejčovské dílně, vše vám vysvětlí. Pošlete ho pak za mnou. Musím mu také píchnout injekci.“ Chvatně se otočil a vrátil se do nemocnice.

Lang se opřel do skřípajících dveří a vešel do budovy. Udělal sotva pár kroků a vykřikl hrůzou. Na chodbě leželo v řadě asi dvacet těl.

Z krejčovské dílny vykoul správce. „To je dost, že jdete,“ řekl netrpělivě.

Lang si uvědomil, že budova je nezvykle tichá, ale z křídla společné vazby k nim doléhal velký hluk.

Správce se zatvářil mrzutě. „Už se to rozkřiklo. Musíme se o ně rychle postarat. Doktor říkal, že to asi roznášejí ptáci.“

„Ptáci?“ nechápal Lang.

„Jistě. Holubi,“ pokýval hlavou správce. „Ale je to prý i v drůbeži... Pojdte.“

Správce uchoпил první tělo za nohy. Byl to nějaký mladý delikvent. Snad se pokusil v žaláři skrýt před válkou, pomyslel si Lang, uchoпил ho za paže a obrátil se k východu.

„Co blázníte?“ zavrčel správce. „Musíme zadem.“

Prošli dlouhou chodbou a kolem kaple odnesli tělo do strojní budovy. Když procházeli kolem krejčovské dílny, Lang nahlédl dovnitř. Tři dozorcí tam drhli podlahu a bílili stěny vápnem, ve snaze zbavit je cákanců rudé krve.

„Taky jsem těm historkám o bitvě na Marně nevěřil,“ řekl správce, když si všiml Langova pohledu.

„Jak by se ale ten bojový plyn dostal do Prahy?“ nechápal Lang. „Jakou by musel mít koncentraci?“